U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě, složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobce **L. T. T.**, zastoupeného Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem se sídlem Brno, nám. 28. října 9, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 8. 2016, č. j. 33 Az 19/2015 – 33,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 8. 2015, č. j. OAM-477/ZA-ZA02-HA08-2015, nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (dále jen „zákon o azylu“). Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u krajského soudu v Brně (dále „krajský soud“).

Krajský soud při přezkoumání tohoto rozhodnutí vycházel z následujícího skutkového stavu: žalobce podal dne 21. 5. 2015 žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, je vietnamské národnosti, ateistou, není a nikdy nebyl členem žádné politické strany nebo jiné organizace. Proti jeho osobě nebylo nikdy vedeno trestní řízení. Je rozvedený a na území České republiky žijí pouze jeho dva bratři a teta, rodiče žijí ve Vietnamu. Vlast opustil v roce 2008, od příjezdu do České republiky pracuje v restauraci. O mezinárodní ochranu požádal proto, že pozbyl platného pobytového povolení. Tvrdí také, že v případě návratu do Vietnamu se obává věřitelů, kteří po něm budou chtít zpět peníze, které si od nich vypůjčil. Svůj zdravotní stav označil za dobrý. Dne 21. 5. 2015 byl s žalobcem, za přítomnosti tlumočníka vietnamského jazyka, proveden též pohovor, v jehož průběhu žalobce uvedl, že žádost o mezinárodní ochranu podal z důvodu legalizace pobytu na území České republiky. O povolení přišel v době stěhování, neboť včas nenahlásil svoji novou adresu, přičemž v mezidobí byly v jeho dřívějším bydlišti opakovaně provedeny

kontroly, při nichž nebyl zastižen. Ohledně svých dluhů ve Vietnamu uvedl, že v roce 2012, když byl na návštěvě ve Vietnamu, si od lichvářů vypůjčil asi deset tisíc dolarů, aby měl kapitál pro podnikání v České republice. Žalobce tvrdí, že tyto osoby vyhrožovaly ublížením jeho rodičům, někomu z rodiny, pokud peníze nevrátí. Dále uvedl, že v této věci se nechce obrátit na vietnamské úřady, neboť ty straní lidem, kteří mají peníze. Žádné další důvody, které by jej vedly k odjezdu z vlasti, či podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce neuvedl.

Krajský soud na základě důkazů ve správním řízení vycházel z toho, že žalobce ze země původu vycestoval z ekonomických důvodů, zatímco o udělení mezinárodní ochrany požádal až po několika letech pobytu v České republice, ve zjevné souvislosti s tím, že pozbyl povolení k pobytu. Krajský soud se srozumitelně ztotožnil s tím, jak žalovaný vyhodnotil žalobcovo pozdější tvrzení, že k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany jej vedly obavy z újmy na zdraví či dokonce na životě v případě návratu do Vietnamu. Krajský soud zdůraznil, že z ničeho nevyplývá nemožnost vietnamských občanů domáhat se ochrany u vietnamských státních orgánů. Rovněž zdůraznil, že žalobcem uváděné okolnosti nelze podřadit pod azylově relevantní důvody podle § 12 zákona o azylu.

Pokud jde o humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu, krajský soud upozornil, že ten je definován restriktivně a jeho udělení závisí na uvážení správních orgánů. Soudní přezkum se zde omezuje jen na posouzení zákonnosti procesního postupu správního orgánu, přezkoumatelnosti jeho úvah a vyloučení jeho libovůle. Odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného, pokud jde o tento azylový důvod, označil soud za kusé, avšak dostatečné, neboť lze dovodit, jaké úvahy k neudělení humanitárního azylu žalobci žalovaného vedly. Soud se rovněž ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobcem uváděné skutečnosti nezakládají ani důvod pro udělení doplňkové ochrany. Připomněl, proč obtíže se splácením dluhu soukromým osobám v zemi původu nejsou samy o sobě důvodem pro udělení azylu. Kromě toho nelze přehlédnout, že původcem hrozby má být soukromá osoba (věřitel žalobce), aniž by byly žalobcem předestřeny jakékoli upřesňující informace. Žalobce se ani nepokusil prokazovat, že by se nemohl ochrany před věřiteli domáhat u vietnamských státních orgánů. Jeho tvrzení, že vietnamské úřady mu nepomohou, neboť „*jsou na straně lidí, kteří mají peníze*“ nemá v ničem oporu a představuje tedy pouhou účelovou spekulaci. Krajský soud vyložil, proč považuje argumentaci článkem 8 Úmluvy za nepřípadnou. Jako neopodstatněnou vyhodnotil soud též námitku, že by citace obecných pasáží ze zprávy MZV ve vztahu k vietnamským občanům vyvolávaly pochybnosti o nestrannosti žalovaného.

Žalobce podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost a navrhl rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Krajskému soudu vytýká, že skutkový stav neposoudil jako celek, ale uměle jej rozdělil na části, jež konfrontoval s judikaturou. Jinak ovšem v zásadě pouze zopakoval žalobní tvrzení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje se závěry krajského soudu. Odmítl námitku umělého rozdělení skutkového stavu krajským soudem a poukázal na fakt, že žalobcovo odůvodnění žádosti o mezinárodní ochranu míjí smysl zákonných azylových důvodů. Navrhl proto kasační stížnost zamítnout, případně odmítnout pro nepřijatelnost.

Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přezkoumat napadený rozsudek věcně, musel posoudit otázku přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. platí, že pokud kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy žalobce, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. Podle rozsudku tohoto soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 29, přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

Po posouzení věci však Nejvyšší správní soud konstatuje, že napadený rozsudek žádnými, natož hrubými vadami zásadního charakteru, které by měly obecný dopad a odůvodňovaly tak přijetí kasační stížnosti, netrpí. Krajský soud se v napadeném rozsudku vypořádal se všemi žalobními body. Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že krajský soud srozumitelně vyhodnotil právě žalobcovo tvrzení o obavách z újmy na zdraví či dokonce na životě v případě návratu do Vietnamu. Krajský soud správně připomíná, že by selhání ochrany ze strany státních orgánů před nebezpečím ze strany soukromých osob (věřitelů žalobce) muselo vyplývat především ze zpráv o zemi původu. Takový důkaz nebyl předložen, k jeho získání nepřispěl ostatně ani sám stěžovatel, který se na orgány své země ani neobrátil; důvody, jež k tomu uvedl, nejsou ničím podloženy a působí účelově. Jako takové rozhodně nemohou obstát.

Posuzovaný případ neobsahuje ani žádné právní otázky, které by již nebyly judikaturou tohoto soudu řešeny. Odkázat lze například na rozsudky ze dne 3. 11. 2005, č. j. 6 Azs 550/2004-69, nebo ze dne 24. 2. 2005, č. j. 8 Azs 13/2005-41, ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48 (k § 12 zákona o azylu). K otázkám humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu lze odkázat například na rozsudky ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65, ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, nebo ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55. Problematikou doplňkové ochrany (§ 14a zákona o azylu) se zdejší soud zabýval například v rozsudku ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 – 41, v usnesení ze dne 27. 3. 2013, č. j. 6 Azs 37/2012 – 27, případně v rozsudku ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 – 62. Obecné hodnocení situace neúspěšných žadatelů o azyl po návratu do země původu pak je pravidelnou náležitostí správního rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany z důvodu posouzení situace žadatelů z pohledu § 14a zákona o azylu. Správní orgán v kontextu judikatury zhodnotil žalobcův azylový příběh přiměřeně a správně.

Za této situace Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto o nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že na jejich náhradu nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 21. prosince 2016

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu